

Pořád jsem pod dozorem rodičů

Manželé Zedníčkoví jsou Pavlovými pravidelnými diváky. Nenechají si ujít žádný synův divadelní titul

Herec **Pavel Zedníček** (61) je v jednom kole. Natočil či právě natáčí seriály *Expozitura*, *Vyprávěj*, *4teens*, *Sanitka*, *Špačkoví v síti času*, film *Westernstory* a k tomu pilně hraje divadlo. Přesto přede mě neusedla uštvaná oběť vlastního diáře. Pavel se dostavil přesně takový, jakého ho známe: s úsměvem a v pohodě.

■ Uměl byste vůbec všechny ty tituly z poslední doby vyjmenovat zpaměti?

Tím si nejsem vůbec jistý, protože jste mě teď opravdu překvapil. Do této chvíle mě nenapadlo si je takhle pěkně přepočítat jako rohlíky v krámě. Co říct jiného než: „Zaplatpánbůh, že je dost práce!“

■ V seriálu *Expozitura* natočeném podle kauzy Berdychova gangu ztvárňujete reálnou postavu. Chtěl byste se tomu člověku někdy podívat do očí?

Abych se vám přiznal, o to bych ani nestál. Ale přečetl jsem si knížku, v níž je celý tenhle případ dopodrobna popsán. A viděl jsem fotku dotyčného muže, který scenáristům Janku Kroupovi a Josefu Klímovi posloužil jako předloha pro policistu Vládu Oravu. Jde o typově úplně jiného chlapa, nejsme si vůbec podobní. Janek Kroupa za mnou taky po jedné projekci přišel a řekl mi: „Zpočátku jsem byl proti tomu, abyste byl do té role obsazen právě vy. Teď se vám musím omluvit, protože se mi líbí, jak ji hrajete.“ To mě samozřejmě potěšilo.

■ Za počáteční nedůvěru jistě může škatulka komediálního herce. Tak vás lidé přece léta vnímají.

Jsem rád, že to s *Expoziturou* takhle dopadlo, protože jakmile si herce zařadí do nějaké škatulky, berou ji zároveň jako jeho mantinel, který není schopen překročit. Přitom já nehrám zdaleka jenom v komediích. Zrovna nedávno mi jeden novinář říkal, že od té doby, co viděl *Expozituru*, mě už nemá rád tak jako dřív. Beru to jako poklonu. Člověk může ukázat, že není jenom takzvaný sran-

dist, že má zkrátka širší rejstřík. Třeba naše předposlední divadelní premiéra, hra *Zamilovat se...*, má taky řadu vážnějších tónů, nejde o vyloženou řachandu. Děkuju za každou roli, ve které je co hrát.

■ Takže byste ze sebe nejradši strhl nálepku komika?

To zase ne, mně vůbec nevadí. Mám mnohem radši, když se publikum v divadle směje, než když si na jevišti někdo tři hodiny drásá duši, rve srdce z těla, zatímco v hledišti se lidi ošívají nudou celí otrávení, že vyhodili peníze za vstupné. Z kina nebo divadla může jít divák rozesmátý, překvapený, melancholický, klidně i dojatý, ale hlavně ne znužený.

■ Je pravda, že na vašich představeních s Janou Paulovou se lidé často tolik smějí, až je to jejich zdraví nebezpečné?

Ano, musím vás „varovat“! Už tři divačky nám omdlely, jak se řehtaly. V legraci říkám, že s Janou publikum vysilujeme smíchem. Ale všechny se nám podařilo zachránit. Přezily to.

■ Právě jste začal točit pokračování seriálu *Sanitka*. Co už máte z nové řady za sebou?

Moc se na tu práci těším. Stejně jako před třiceti lety jsme i tentokrát začali jízdami se skutečnými záchranáři. Tehdy jsme museli strávit jeden celý den na záchrance a absolvovat všechno, co její řadoví členové. Vzpomínám si, jak Jirka Bartoška dopředu hlásil: „Hlavně nechci žádné nebožtíky!“

Jakmile zazvonil telefon, že kdesi omdlel pán, Jirka se hrnul, protože mu ten případ nepřišel nijak závažný. Jenomže když dojeli na místo, byl chudák pán po smrti. Tak to byl první Bartákův výjezd.

■ A ten váš?

Já jel na hlášení z Ministerstva dopravy za náměstkem s podezřením na infarkt. Sotva mě zahlédl v bílém plášti a s doktorskou taškou přes rameno, kterou jsem jen nesl skutečnému lékaři, chytil se vyděšeně za srdce v hrůze, že jeho život visí na chlápkuvi, co dělá srandičky v televizi. Málem to s ním seklo znovu. Měl děs v očích.

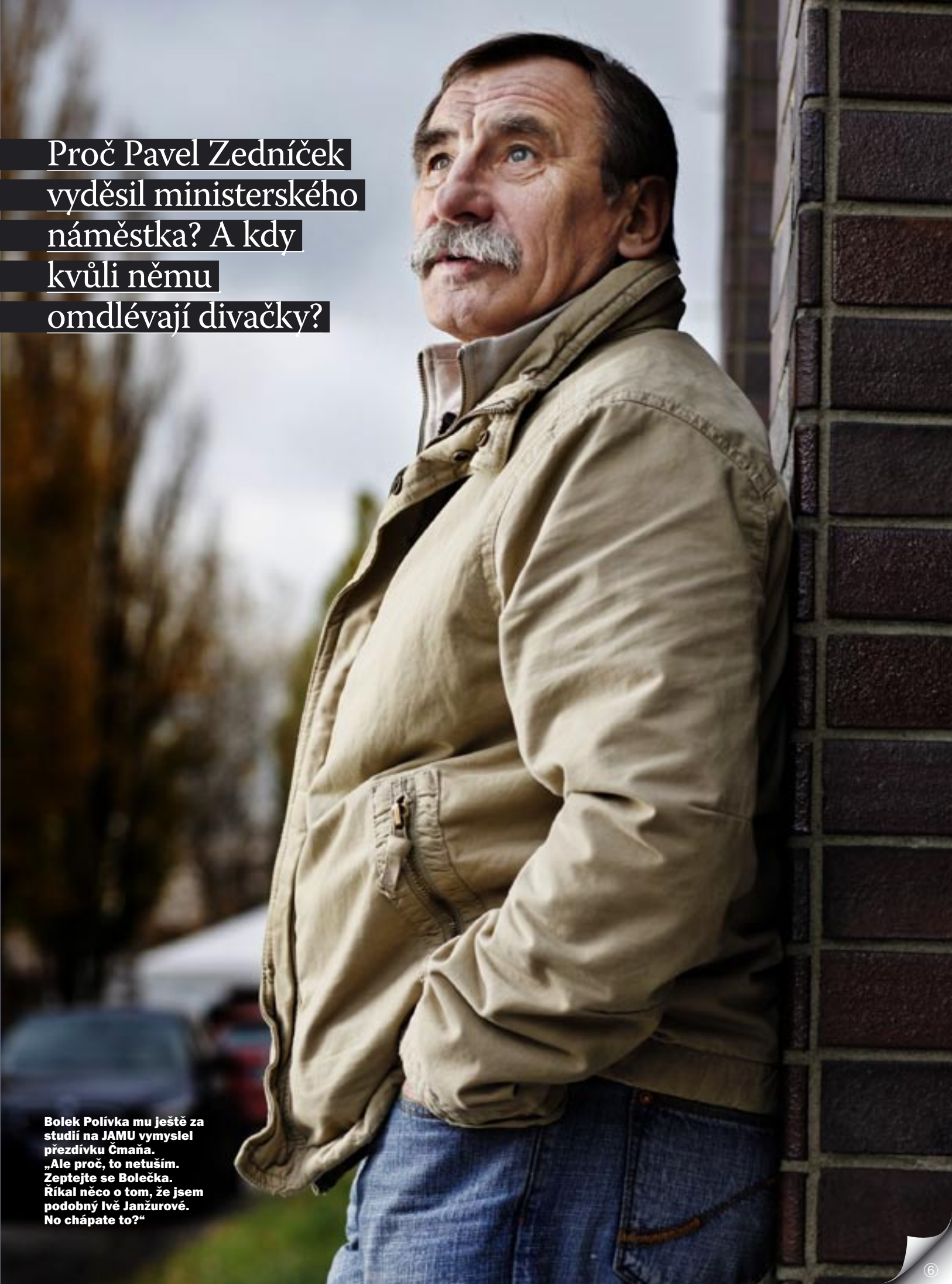
■ Můžete porovnávat tehdejší vybavení a možnosti záchranky s těmi současnými.

To se samozřejmě skoro nedá srovnat. Tenkrát jsme jezdili ve dvanáctsettojce, teď v mercedesech. Co všechno tam dneska ti chlapi mají, to je neuvěřitelné. Taky jsem viděl golema, jak v hanýrce říkají velkému

BARTÁK MĚ PROSIL SKORO NA KOLENOU, AŽ UŽ SE NIKDY NEOHOLÍM, ŽE PAK VYPADÁM JAKO... A POUŽIL JEDNO NEPUBLIKOVATELNÉ SLOVO.

**Proč Pavel Zedníček
vyděl ministerského
náměstka? A kdy
kvůli němu
omdlévají divačky?**

**Bolek Polívka mu ještě za
studii na JAMU vymyslel
přezdívku Čmaňa.
„Ale proč, to netuším.
Zeptejte se Bolečka.
Říkal něco o tom, že jsem
podobný lvě Janžurové.
No chápete to?“**

V hudební komedii *Láska naruby* mohou Jana Paulová s Pavlem využít také svůj taneční talent

Seriál *Sanitka* se dočká pokračování. „Pořád hraju řidiče, žádný kariérní postup mě nepotkal,“ žertuje herec

telefon s nabídkou. Také jste měl období, kdy jste čekal marně?

Byly takové časy, ale mě moc neznepokojovaly, protože jsem vedle filmu nebo televize měl vždycky divadlo. Nejhorší bylo, že za minulého režimu jste nikdy nevěděl, co to „ticho po pěšině“ může znamenat. Že máte od vedení televize nebo Barrandova dištanc, vám nikdo nikdy neřekl přímo do očí. Ta doba je našťastí pryč. Dneska si člověk připadá jako na houpačce: dlouho nic a pak se nabaluje jedna nabídka na druhou, až je musíte začít odmítat. Ale nestěžuju si.

■ Opravdu jste nikdy neměl chuť pověsit herectví na hřebík?

Skutečně ne. Když jsme hráli třicet představení do měsíce a další měsíc mě jich čekalo pětadvacet, byl jsem z toho kolikrát hodně unavený, to ano. Nicméně až k úvahám o seknutí s herectvím jsem nikdy nedospěl. S Janou Paulovou si opakujeme, že můžeme být vděční za to, co máme. Kam přijedeme na představení, tam bývá většinou plno do posledního místa, a jakmile zahlédneme ta veselá očička v hledišti, hned nás přejdou roupy vést nějaké nespokojené řeči.

■ Napadá vás, jaká jiná profese by vás ještě bavila?

Jedna ano, ale to bych se pro ni musel rozhodnout podstatně mladší: rád bych se motal kolem letadel, ke kterým jsem kdysi čuchnul. Tam bych si uměl sebe představit... Teď už

tiráku, se kterým vyjíždějí k hromadným neštěstím. Za každého počasí v něm můžou ošetřit až šedesát lidí najednou, člověk má z toho oči navrch hlavy a samozřejmě cítí obrovský respekt k jejich práci. Zrovna mám za sebou natáčecí den, kdy jsem řídil sanitku v běžném provozu. Byl to docela adrenalin, auta před námi uhýbala div ne až do příkopu, ale profici mě pak pochválili. Snad jim tedy neudělám ostudu.

■ **Ještě u jednoho seriálu bych se rád zastavil. Maskérky z *Vyprávěj* si prý pochvalovaly, že s vámi neměly téměř žádnou práci, protože od 80. let, ve kterých se nové díly odehrávají, vypadáte stále stejně.**

Tohle že řekly? Tak to jsou moc hodné holky! Možná jim připadám pořád stejný, ale neměl bych jim už prozradit, že jsem o třicet let starší?

■ **Je fakt, že se svým vzhledem jste nikdy příliš neexperimentoval...**

Pavel Zedníček (61)

- ▶ Pro televizi a film točí od první poloviny 70. let.
- ▶ Po kožařské průmyslovce ve Zlíně vystudoval JAMU, jeho spolužáky byli např. Karel Heřmánek a Jiří Bartoška.
- ▶ Spoluvytvářel zlatou éru Činoherního studia v Ústí nad Labem a pražského Divadla Na zábradlí.
- ▶ Dnes je společně s Janou Paulovou kmenový herec Divadla Kalich. Vystupují tu spolu v pěti inscenacích, nejnovější je hudební komedie *Láska naruby*.
- ▶ Mezi jeho koníčky patří tenis, potápění a cestování.
- ▶ Je rozvedený, vychovával herečku Lucii Zedníčkovou. Nyní žije s moderátorkou Hanou Kousalovou.

“ ZROVNA NEDÁVNO MI JEDEN NOVINÁŘ ŘÍKAL, ŽE OD TÉ DOBY, CO VIDĚL *EXPOZITURU*, MĚ UŽ NEMÁ RÁD TAK JAKO DŘÍV.

Problémy jsem měl akorát s delšími vlasy. Třeba mi dalo práci prosadit si je jako kriminalista v *Malém pitavalu z velkého města*. Každý chlap, jemuž vlasy nekončily nad límečkem, byl tenkrát tak trochu podezřelý a v televizi mi tvrdili, že naše policie by takového hadroše nikdy mezi sebe nepřijala. Bojoval jsem s odborným poradcem a nakonec jsem si prosadil svou.

■ **Ale výraznější změnou image jste zatím nešokoval.**

Pokud nepočítám paruky, největší změna asi proběhla, když mi dvakrát sundali knír. Jednou kvůli filmu *Kousek nebe* a ještě před ním jsem něco točil taky bez vousů. Bylo paradoxní, že na jiné natáčení mi tehdy současně museli knír lepit.

■ **Muži uvyklí na knír si stěžují, že si bez něj najednou připadají trochu jako nazí. Jak jste se oholený cítil vy?**

Je to velmi zvláštní pocit. Jako by mi

ztvrdnul horní ret, pořád mi nad ním něco chybí. A co je zajímavé – lidi mě bez kníru nepoznávali. Stačilo ale, abych si dal ruku před ústa, a už jsem slyšel: „Jé, dobrý den, pane Zedníček!“ Když jsem při odpovědi ruku sundal, dotyční se vždycky zarazili, jestli se nespletli. Jednou mě dokonce nepoznala ani moje bývalá manželka! Šel jsem domů, potkali jsme se akorát na chodbě a ona kolem mě prošla jen tak se sousedským pozdravem. Barták mě prosil skoro na kolenu, ať už se nikdy neoholím, že pak vypadám jako... A použil jedno nepublikovatelné slovo. Naopak Juraji Herzovi jsem bez kníru prý připadal jako herec francouzského typu. Na stará kolena možná budu hrát samé Francouze. Petr Nárožný mi kdysi řekl, že mám kšicht jako jezdeckou holínku. Pak se v tom má člověk vyznat!

■ **Plno vašich mladších kolegů si stěžuje, že herectví je o čekání na**

**Policejní tým
Expozitury.
Na koho se dá
spolehnout a kdo se
spolčil s mafií? (zleva
Pavel Zedníček, Jan
Dolanský, Robert
Jaškův, Jan Novotný,
Hana Vagnerová
a Zuzana Bydžovská)**

**Hanka Kousalová je Pavlovi oporou nejen
v soukromém, ale i profesním životě. Prý by
se brzy mohli pracovně sejít nad jejím právě
dokončovaným textem**

hlavní tíha byla na ní. Obdivoval jsem, jak to zvládá. Čili vytáhnout teď chlapsky svoje fotky ze stavby fakt nemůžu.

■ **Vaši rodiče se těší obdivuhodné vitalitě i ve velmi pozeňnaném věku. Nakolik si rozumějí se současnou dobou?**

Tátovi je devětaosmdesát, mámě osmdesát čtyři let. A představte si, nedávno jsem tatíkovi koupil počítač, přál si notebook. Už

spolu „skajpujeme“, teď se naučil i „mailovat“. Úžasný! Nebo jsem minule koukal, že má doma nějakou novou krabičku. Považoval jsem ji za set top box, ale táta mě usadil: „Ty nevíš, co to je? Přece HD! Podívej, jaký teď máme obraz.“ Takže nejmodernější vymoženosti doháním spíš já než oni.

■ **Tušíte, jak to dělají, že mají stále tolik elánu?**

Dlouhověkost máme v rodině, babička tady byla do šestadevadesáti. Nevím, jestli bych byl schopný dát dohromady nějaký recept. Naši jsou pořád spolu, neudělají bez sebe krok a celý život makali. Možná v tom to je. Tatík nikdy nebyl na hospody, tam chodil jenom na hasičskou zábavu. Jednou jedinkrát jsem zažil, že se vrátil trošičku veselejší. Druhý den mi říkal: „Pavličku, to nikdy nedělej.“ Na tuhle radu jsem tedy párkrát v životě zapomněl...

■ **Jinak jste stále syn, který musí poslouchat?**

To si pište! I když čím blíž jsem důchodu, tím rodičovský dozor přece jen slabne. (smích) Ale ještě nedávno jsem slyšával: „Jsi moc zarostlý, proč se neostříháš? A proč máš tak rozdrbané džíny?!“ Takže jsem pořád pod kontrolou. ■

JAROSLAV PANENKA

Snímky **JIŘÍ JANOUŠEK, RICHARD KOCOUREK, ČTK, KIRKÉ** a archiv **TV NOVA**
Snímek na obálce **JIŘÍ JANOUŠEK**

INZERCE

INZERÁT 1/2 ZRCADLO